

[Kaj Hansen.]

støtten — for nogle bliver den helt fjernet — og derefter kommer man med et forslag, der går ud på, at finansieringen skal bringe lejen i nybyggeriet ned til en pris, de unge kan betale. Hvordan vil man gøre det? Jo, man siger, at de unge ikke kan betale en husleje på 710 kr. om måneden — og det kan de heller ikke, men det vil prisen blive, hvis man gennemfører denne finansieringsordning, med den standard, man kender i dag — og så siger man, at værelserne ikke må koste mere end 485 kr. pr. måned, og derfor må man skære ned på standarden: fælles bad i kælderen, fælles toiletter, og hvad man ellers kan finde frem til for at pine byggeprisen ned. Altså et rigtig skræbet byggeri, hvor man sanitært og teknisk går mange år tilbage i tiden for at prøve på at få en lov igennem, som i virkeligheden ikke modsvarer det, der er brug for. Det er i virkeligheden et formidabelt snæversyn, der her er tale om.

Den finansieringsform, der foreslås, er stort set den samme, som gælder for almen-nyttigt byggeri, med den forskel, at de 8 pct., som her betales af landsbyggefonden, nu skal betales af staten. Det er altså stats- og kommunefinansiering for 26 pct. af anskaffelsessummen, og resten, de 74 pct., kan man hente over obligationsmarkedet ved at sælge obligationer på børsen. Det kan man ikke betegne som et fremskridt i forhold til den gældende lov, hvor der er 45 pct.s offentlig finansiering. Man går i virkeligheden den modsatte vej og nedsætter den offentlige finansiering til 26 pct. Så siger man, at der skal gives rentesikring, og den rentesikring betyder, at når der er gået 4 år, stiger værelsesprisen automatisk år for år i dette byggeri for de unge.

Hvis man nu ikke vil gå ind for 100 pct.s statsfinansiering, som kommunisterne foreslår, så man kan fremskaffe værelser til en pris af 300 kr. pr. måned, hvorfor i alverden fastholder man så ikke de 45 pct.s offentlig finansiering, der er i dag, og giver rentesikring for resten? Så kunne man i hvert fald komme ned, om ikke på en værelsespris af 300 kr., så en værelsespris, der lå betydelig under det resultat, man nu er havnet på.

Jeg synes også, det er et ufatteligt kortsyn, der lægges for dagen her. Hvordan er situationen i virkeligheden? Jo, de unge kan

nu få en meget beskedent uddannelsesstøtte på godt 7.000 kr. — de, der er heldige, for en hel masse kan slet ikke få noget — og det er da klart, at jo dyrere det bliver at bo, jo vanskeligere er det for de unge at få pengene til at slå til, men på en eller anden måde skal de jo eksistere. Det var da meget klo- gere og meget sundere for samfundet at til- byde de unge værelser til 300 kr., og så ind- rette uddannelsesstøtte og stipendier efter det i stedet for at lade hele spørgsmålet om boliger til de unge under uddannelse indgå i den almindelige boligfaktor, herunder det almennyttige boligbyggeri. Det ville kun være én gang at gøre det rigtige, for så havde staten og offentligheden altid disse værelser klar til de unge: når nogle rykkede ud, kunne andre rykke ind osv.

Så må jeg også sige noget om lovforslaget i forhold til den lov, som gælder for kommune-erne for institutionsbyggeri m. v. Jeg vil gerne henvise til den skrivelse, der er kommet fra Kommunernes Landsforening, hvor man udtrykkelig gør opmærksom på, at der i lovforslaget er tale om en forringelse i forhold til det tidligere, idet man vil ned- sætte lånegrænsen fra de 90 pct. til hen- holdsvis 80 og 75 pct. Kommunernes Lands- forening gør udtrykkelig opmærksom på, at man nu fortsætter linjen med at skyde ud- gifter fra staten over på kommunerne. Hvor længe tror man man kan fortsætte den tra- fik? Derfor synes jeg også, at den ændring, der indeholdes i lovforslaget vedrørende denne side af sagen, heller ikke er gennem- tænkt; den er i hvert fald ikke til kommune-ernes tilfredshed.

Sammenfattende må jeg sige, at hvis der ikke sker betydelige ændringer i denne lov- givning i den retning, jeg her har udtalt, vil vi ikke stemme for dette lovforslag. Vi vil ikke give det kommunisternes blå stempel, som om det skulle være et fremskridt. Det ville i virkeligheden være et bedrag over for befolkningen og over for de unge, og et så- dant bedrag vil vi ikke være med til.

Arnfast (CD):

Jeg skal ganske kort sige, at centrum- demokraterne ligesom tidligere sagt i denne sag vil gå ind i et positivt udvalgsarbejde, og vi vil også koncentrere os om det nye heri, om amternes eller måske regionernes repræsentation i kollegiebyggeriet til de